

Arrest

nr. 270 382 van 24 maart 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 26 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 oktober 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 december 2021 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter, M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verweerder neemt op 22 oktober 2021 een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing werd niet aangevochten.

1.2. Verweerder neemt op 22 oktober 2021 tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"Aan de Heer :
[...]"

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 22.10.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht" ingevuld op 30.09.2021, in België te verblijven sinds 18.09.2021, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen; verder verklaarde hij geen duurzame relatie en minderjarige kinderen in België te hebben maar wel familie, waarvan hij de exacte adressen niet kent. Voorts verklaarde hij geen redenen te hebben om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Op 30.09.2021 werd de betrokkene gesproken door de terugkeerbegeleider en verklaarde toen dat hij wenste terug te keren naar Nederland. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij bezoek ontvangt van zijn broer. Het is mogelijk dat de betrokkene aldus familie in België heeft. Het wordt dan ook niet betwist dat hij zich mogelijk kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Betreffende eventuele in België verblijvende familieleden dient bovendien opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. De vreemdeling dient dan ook aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene niet gedaan heeft. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangenomen. Uit het administratief dossier van betrokkene kan geen schending van artikel 3 EVRM worden afgeleid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, diefstal, feiten waarvoor hij op 12.01.2021 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaar voor 1 jaar.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (inbreuk op de wetgeving inzake drugs, diefstal) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Overwegende de wezenlijke ernst van de verweten feiten, hun georganiseerd karakter en de actieve bijdrage van betrokkene in de werking van de drugshandel, bestaat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 8 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/11, §3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 45 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) en van "de proportionaliteit van de aan verzoekende partij opgelegde maatregel".

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

"Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vw bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bijlage 13sexies dd. 09.10.2020) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvSt. Arrest 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n°43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3 in fine en R.v.V arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4 in fine)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010, R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechts-onderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De echtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat tot de administratieve een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 17 december 2020 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om de beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3) De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4) overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.206 van 11 juni 2009, punt 2.3 in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.559 van 11 juni 2009, punt 2.4 in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKENDE PARTIJ

Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing haar juridische basis in artikel 74/11,§1, tweede lid dat het volgende bepaalt:

Art. 74/11 §1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1. Indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of*
- 2. En vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*

Er werd inderdaad voor vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan en een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

De afwezigheid van de termijn voor het vrijwillig vertrek vormt in casu het probleem aangezien deze juridisch niet correct is.

Artikel 47/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te

verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

- 1. Er een risico op onderduiken bestaat, of;*
- 2. De onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;*
- 3. De onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;*
- 4. De onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;*
- 5. Het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11,§2,4°, artikel 13,§2bis,§3,3°,§4,5°,§5, of artikel 18,§2, of;*
- 6. De onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.*

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Met andere woorden; toegepaste in huidige zaak dient enkel geen termijn voor het vrijwillig vertrek te worden toegestaan indien er een risico op onderduiken bestaat.

De verwerende partij heeft onder andere betrekking tot dat punt de wet geschonden.

De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd omdat in toepassing van de voormelde bepaling enkel wordt vermeld dat er een risico op onderduiken bestaat omdat verzoekende partij niet meewerkt of heeft mee gewerkt met de overheden, maar wat geen voldoende motief is dat betrekking heeft op het onderduikrisico aangezien verzoekende partij tijdens het verhoor alle vragen die gesteld werden door de overheden heeft beantwoord.

In casu wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing niet naar artikel 1,§2 van de Vreemdelingewet verwezen.

In die zin is er ook een schending aangezien verwerende partij dit artikel nergens in de bestreden beslissing vermeldt.

DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 8 jaar werd opgelegd aan verzoekende partij.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 8 jaar omdat hij een voldoende ernstige dreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid zou vormen.

Waarom direct gekozen werd voor een termijn van 8 jaar, wordt geenszins verduidelijkt.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel en buitensporig. Verzoekende partij is immers

onderdaan van een EU land en is derhalve EU burger. Verzoekende partij roept het vrij verkeer van personen in, zoals voorzien in art. 3 lid 2 van het verdrag betreffende de Europese Unie en art 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) en art 45 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 8 jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekende partij stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 8 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekende partij en de duur van het inreisverbod.

De administratie blijft andermaal in gebreke kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om verzoekende partij een inreisverbod van 8 jaar toe te kennen.

Het is duidelijk dat verzoekende partij in zijn motivering met betrekking tot de duur van het inreisverbod niet vermeld heeft dat een EU burger is en dat hij recht heeft op vrij verkeer binnen de EU als EU burger.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen en is voor verzoekende partij buiten proportioneel omdat hij een EU burger is.

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissing omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel/proportionaliteitsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijke en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.”

2.2. Waar verzoeker in zijn theoretische uiteenzetting verwijst naar het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het “algemeen beginsel van bestuur van de hoorplicht”, wijst de Raad erop dat elke concrete uiteenzetting van de wijze waarop deze beginselen zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing, ontbreekt. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisering, onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, aangegeven dat verzoeker een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd omdat hij een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Hierbij motiveert verweerder concreet waarom verzoeker een dergelijke ernstige bedreiging vormt. Tevens motiveert verweerder over de elementen die verzoekers zaak kenmerken, dit aan de hand van het formulier “hoorplicht”, dat door verzoeker werd

ingevuld op 30 september 2021. Gelet op wat kan worden gelezen in het bestreden inreisverbod, kan verzoeker manifest niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder *“niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 8 jaar werd opgelegd”* en al evenmin dat de termijn van acht jaar *“geenszins”* wordt verduidelijkt of *“niet uiteengezet”* wordt of dat de bestreden beslissing wordt opgelegd *“zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij”*. Het komt aan verzoeker toe om voldoende concreet uiteen te zetten op welk punten verweerder in gebreke is gebleven de bestreden beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond door verzoekers overtuiging dat de bestreden beslissing niet afdoende of *“maar schaars”* gemotiveerd is. Uit een lezing van de bestreden beslissing kan ook niet worden vastgesteld dat er op *“quasi automatische wijze”* een inreisverbod voor de termijn van acht jaar werd opgelegd. De motiveringsplicht reikt ook niet zo ver als zou verweerder moeten verantwoorden waarom hij opteert voor een specifiek bepaalde geldingsduur van het inreisverbod en niet voor een kortere termijn. Het gaat erom dat verweerder een duurtijd moet vaststellen, waarbij hij rekening houdt met de relevante omstandigheden van het individuele geval. Verzoeker, die blijft steken in een vaag en niet-geconcretiseerd betoog, toont niet aan dat verweerder hiertoe in gebreke is gebleven.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.5. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker zich vergist, waar hij stelt dat *“het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing haar juridische basis in artikel 74/11, §1, tweede lid [van de Vreemdelingenwet].”* Het bestreden inreisverbod vindt zijn juridische grondslag immers in artikel 44nonies, §2 van de Vreemdelingenwet. Dit kan eenvoudigweg worden gelezen in de bestreden beslissing. De gehele uiteenzetting, opgenomen onder de hoofding *“INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKENDE PARTIJ”*, mist dan ook feitelijke grondslag. Verzoekers uiteenzetting is immers volledig gericht tegen de beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek in het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 oktober 2021, wat volgens hem de reden is dat hem thans een inreisverbod werd afgeleverd. Losstaand van de vaststelling dat het gebrek aan termijn voor vrijwillig vertrek werd vastgesteld in voormeld bevel om het grondgebied te verlaten en dat kritiek hierop niet op ontvankelijke wijze kan worden geuit in het kader van huidig annulatieberoep, vermits dit enkel is gericht tegen het inreisverbod, is het voormelde verbod niet gegrond op artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en op de vaststelling dat voor vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, doch wel op artikel 44nonies, §2 van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoeker een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Verweerder kan dus volledig worden gevolgd waar hij in zijn nota opwerpt dat de kritiek van verzoeker berust op *“een foute lezing van de bestreden beslissing, waar hij voorhoudt dat het inreisverbod gebaseerd zou zijn op het feit dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan in het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 22.10.2021. De bestreden beslissing vermeldt immers duidelijk:*

“Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980: Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Het feit dat al dan niet een termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend, is volstrekt niet pertinent bij de beoordeling van huidige bestreden beslissing, die in toepassing van artikel 44nonies, §2 van de Vreemdelingenwet werd genomen. De verwijzing naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet mist

bijgevolg ook grondslag. Verzoekers uiteenzetting in zijn verzoekschrift onder de bovenvermelde hoofding mist dan ook elke relevantie."

2.6 In casu wordt de "ernstige bedreiging" voor de openbare orde die artikel 44nonies, §2 van de Vreemdelingenwet vereist als verweerder een inreisverbod wenst op te leggen aan een Unieburger met een geldingsduur van meer dan 5 jaar, toegelicht als volgt:

"De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, diefstal, feiten waarvoor hij op 12.01.2021 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaar voor 1 jaar.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (inbreuk op de wetgeving inzake drugs, diefstal) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Overwegende de wezenlijke ernst van de verweten feiten, hun georganiseerd karakter en de actieve bijdrage van betrokkene in de werking van de drugshandel, bestaat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen."

2.7. Er wordt dus, zoals reeds gezegd, wel degelijk een motivering verstrekt waarom verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De Raad kan hierbij enkel vaststellen dat verzoeker de gedane overwegingen volledig onbesproken laat. Deze overwegingen blijven dan ook overeind. Verzoeker gaat ook totaal niet in op de overwegingen die in de bestreden beslissing figureren over de individuele omstandigheden, eigen aan zijn zaak, waarbij wordt geconcludeerd dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM en evenmin van artikel 3 van hetzelfde verdrag. Ook deze afwegingen blijven derhalve overeind.

2.8. Verzoeker kan niet in alle ernst voorhouden als zou verweerder op geen enkele wijze hebben rekening gehouden met het feit dat hij een Unieburger is. Diens rechts op vrij verkeer is echter niet onbepaald in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden in zijn verzoekschrift. Verzoeker gaat er zoals reeds gezegd totaal aan voorbij dat verweerder toepassing gemaakt heeft van artikel 44nonies, §2 van de Vreemdelingenwet. Dit handelt specifiek over inreisverboden voor Unieburgers. Verweerder heeft dus wel degelijk gehandeld binnen een correct juridisch kader. Het volstaat in deze niet om louter te wijzen op "het vrij verkeer van personen [...] zoals voorzien in art. 3 lid 2 van het verdrag betreffende de Europese Unie en art. 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) en art. 45 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie", om de toepassing van artikel 44nonies, §2 van de Vreemdelingenwet aan het wankelen te brengen. Artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd als de omzetting van de richtlijn 2004/38/EG, meer bepaald van artikel 27 van hoofdstuk 6 dat handelt over "beperkingen van het inreisrecht en het verblijfsrecht om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid". Lidstaten kunnen krachtens artikel 27, lid 1, van richtlijn 2004/38 de vrijheid van verkeer en verblijf van Unieburgers beperken om met name redenen van openbare orde of openbare veiligheid (vaste rechtspraak Hof van Justitie, zie o.a. arrest C-718/19 van 22 juni 2021, overweging 31). Wanneer vaststaat dat verweerder, in overeenstemming met de geldende voorschriften, heeft vastgesteld dat verzoeker een "ernstige bedreiging" voor de openbare orde vormt, kan hij m.a.w. een inreisverbod opleggen, zonder dat hij hiermee handelt in strijd met het principe van het recht op vrij verkeer. De Raad benadrukt nogmaals dat verzoeker de overwegingen, op grond waarvan verweerder heeft vastgesteld dat hij een "ernstige bedreiging" voor de openbare orde vormt, volledig onbesproken laat. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de door verweerder getroffen beslissing strijdig is met het vrij verkeer van EU-burgers.

2.9. Gelet op bovenstaande, heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder ten onrechte heeft geconcludeerd: "Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 8 jaar proportioneel."

2.10. De loutere overtuiging van verzoeker dat de bestreden beslissing disproportioneel is en dat verweerder op kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze heeft gehandeld, zonder concreet in te gaan op de overwegingen die figureren in de bestreden beslissing en zonder concreet te duiden met welke elementen verweerder geen rekening heeft gehouden, kan niet leiden tot de nietigverklaring ervan.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA